27.12.67 : רפ"י חוזרת למפא"י, דויד בן־גוריון פורש, נשאר בודד בזירה

24.4.68 : מתגלית זהותו של מפקד „אל־פתח", שכינויו המחתרתי אבו־עאמר

קוראי יקרים,

"אינני מסכים אף למילה אחת שאתם כותבים," אמר לי השנה איש המפלא הסקיד מרכזי בחיי־הרוח של הארץ. "אבל חובה לאל שאתם קיימים. למעמים נדמה לי שהקול שלכם הוא הקול הנורמלי האחרון בישראל."

אותו איש התכוון לומר כי העולם הזה, בשנה ה־18 לקיום המערכת הנוכחית, לא הצטרף לקאקופוניה הכללית של שחצנות לאומית וקיטש מסבדו־חי, שהציפה את מדינתנו בשנת תשכ"ח.

בוודאי, היה פיתוי להצטרף לקהלה. למה לא? כך אפשר להשיג פופולריות זולה, קוראים, אמילו בותרים. למה לא להגיד לציבור מה שהוא רוצה לשמוע?

התשובה לכך היא כל־כך פשוטה, שאינני מסוגל אף להסביר ולנמק אותה:

מתוך שלא לשם כך קיים השבועון המסוים הזה.

לא הקמנו אותו כתחליף לטם משכר. הקמנו אותו כדי להגיד את האמת, כפי שאנחנו רואים אותה – לא האמת השיטחית של המאורעות החולפים, המוצאים את ביטוים בעתונות היומית, ברדיו ובטלביזיה – אלא האמת העמוקה יותר, המשתקפת מניתוח הווה על רקע תהליכי העבר והעתיד.

ניסינו לעשות זאת גם השנה. ורק אתה, קורא יקר, יכול לשפוט אם הצלחנו, אם לאו.

לא היתה זאת שנה קלה. היא העמידה אותנו בכל שבוע מחדש בפני בעייה עדינה מאד: איך להיות צמודים לאירועי המחזון, שהיו האירועים העיקריים של השנה, מבלי להיגרר לקריאות־הידד אווילית, מן הסוג שהוא עתה כל־כך מקובל אצלנו בישראל?

איך ללוות את מיבצעי צה"ל, להעלות על נס את רוח לוחמיו, לנתח את משמעות הישגיו הרבים וכשלונותיו המעטים – ובאותה שעה לעורר למחשבה, להלחם בשיברון, להשמיע מחשבה צלולה ומפוכחת?

אחת המשובות מופיעה על השער הקדמי של גליון זה. אנחנו מקדישים אותו, בהערכה ובהוקרה, לחבריו של איש־השנה תשכ"ח.

קולנו נשמע עתה בארץ יותר מאשר בכל עת אחרת. השילוב של קול העתון ברחוב וקול סיעתנו בכנסת – שילוב שהגיע השנה לגיבוש מלא בעשרות יוזמות עתונאיות־פרלמנטריות, או פרלמנטריות־עתונאיות – הקנה לדבריגו תהודה שלא היתה לה בשנים קודמות.

אותה שעה בברה גם תהודתנו בעולם. אין ספר על ישראל שכותבו לא דאה צורך לעמוד בהרחבה על דיעות העולם הזה ועורכיו. סופרים חשובים בעולם כתבו כי הם רואים בשבועון המסויים את הניגוד האמיתי להשקפת־עולמו של משה דיין, וכי גורל המדינה ייחתך במאבק הרוחני בין שני זרמים אלה – זרם המלחמה וזרם השלום, הגישה הלאומנית הצרה והגישה הלאומית־המרחיבה.

כך זכינו למחמאה שטום עתון בארץ לא זכה לה עדיין: אחת ההוצאות החשובות בעולם ביקשה אותנו להביע את דיעותיו הפוליטיות של העולם הזה, המוכרות לך מזה שנים, בצורת ספר, שהופיע זה עתה בארצות־הברית, ושיביא את השקפתנו לכל מקום בעולם, וגם בעולם הערבי, כך יש לקוות.

הנושא המרכזי של גליון זה הוא מלחמת בני־אור בבני־חושך. בחרנו לעצמנו מקום במאבק הזה – המאבק על נפש ישראל, על דמות המדינה מחר ומחרתיים. עמדנו בו בתשכ"ח, ונעמוד בו בשנה הבאה.

נשתדל בעזרתך, קורא יקר – להישאר עתון לוחם, עתון תקופתי, ויחד עם זאת עתון מעניין, עתון מגלה, עתון חושף, ואשילו עתון מבדר.

שנה טובה!

שלומי מלכיאל

17.1.68 : פטמה ברנאווי, מניחת הפ־צצה בקולנוע „ציון", מובאת למשפט

12.6.68 : צעיר פלסטיני רוצח את הסנטור רוברט קנדי, במדינת קליפורניה

31.1.68 : צוללת חיל־הים „דקר" טו־בעת, בדרכה לארץ, מבלי להשאיר עקבות

19.6.68 : יגאל אלון מתמנה לסגן ראש־הממשלה וגם לתפקיד שר־החקליטה

27.3.68 : צה"ל הולם בבסיסי „אל־פתח" בכראמה, בעבר־הירדן המיזרחי.

26.6.68 : נעשה נסיון למנוע בעד משה דיין מלהמשיך לצאת בהכרזותיו